

Advocaat Jan DE GROOTE *loco* advocaat Robert PEETERS voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Laura JANSSENS *loco* advocaat Bart MARTEL voert het woord voor de tussenkomenende partij. De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De verzoekende partij bezorgt met een mailbericht van 13 april 2018 een “antwoordnota naar aanleiding van de nota’s van de verwerende en de tussenkomenende partij” en voegt hierbij het stukkenbundel zoals neergelegd bij het verzoekschrift, ditmaal evenwel aangevuld met drie nieuwe stukken, te weten stuk 21, 22 en 23.

2.

De tussenkomenende partij vraagt ter zitting de wering van de “antwoordnota” en de bijkomenende stukken uit de debatten.

Beoordeling door de Raad

Noch het DBRC-decreet, noch het Procedurebesluit voorzien in de mogelijkheid voor de verzoekende partij om, in het kader van de behandeling van de vordering tot schorsing, een dergelijke “antwoordnota” in te dienen. Bovendien bepaalt artikel 16, 4° van het Procedurebesluit dat de verzoekende partij de overtuigingsstukken die in de inventaris vermeld zijn, voegt bij het verzoekschrift.

De verzoekende partij overtuigt niet dat de bijkomenende stukken betrekking hebben op een relevant en nieuw gegeven waarvan zij pas na het indienen van het inleidend verzoekschrift kennis heeft gekregen. De “antwoordnota” van de verzoekende partij en de nieuwe stukken 21, 22 en 23 worden derhalve uit de debatten geweerd.

IV. FEITEN

De tussenkomenende partij dient op 19 januari 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Overijse een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het aanleggen van een mestopslag” op een perceel gelegen te 3090 Overijse, Generaalbosweg 24.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 maart 1977 in agrarisch gebied.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling adviseert op 9 februari 2017 voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 21 maart 2017 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomenende partij. Het college beslist:

“ ...

Toetsing aan de regelgeving en de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften STEDENBOUWKUNDIGE BASISGEGEVENS UIT PLANNEN VAN AANLEG

De bouwplaats is volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij KB van 7 maart 1977, gelegen in een agrarisch gebied. Deze gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin en mogen enkel de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen bevatten en de woning van de bedrijfsleider, voor zover deze een integrerend deel uitmaakt van een leefbaar bedrijf. Het ingediende project stemt overeen met de planologische voorschriften gevoegd bij het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse i.c. artikel 11 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.

...

*Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening
BESCHRIJVING VAN DE BOUWPLAATS, DE OMGEVING EN HET PROJECT*

Door de reeds bestaande bebouwing en de reeds aanwezige infrastructuur, is de ordening van het gebied gekend. De omgeving bestaat hoofdzakelijk uit woningen in open verband. Het voorgelegde ontwerp voorziet het oprichten van een mestput opgericht aansluitend en aan de achterzijde van de bestaande loods.

De mestput zal worden gebruikt voor de tijdelijke opslag van de mest afkomstig van de paardenstallen van het landbouwbedrijf van de bouwheer gesitueerd op een nabijgelegen terrein. De mestput wordt voorzien met een waterdichte betonvloer en betonwanden met een gemiddelde hoogte van 2,30 m.

In de put wordt een lichte helling voorzien zodat de vloeistof voortkomend van de mest niet uit de opslagplaats kan lopen. Bijkomend wordt een betonput van 10000 l voorzien die dienst doet als bufferput.

Opslagcapaciteit.

Het volume van de mestput bedraagt : $14,8\text{m} \times 7\text{m} \times 2,3\text{m} = 238,3\text{m}^3$.

De mestput wordt voorzien voor 16 paarden.

Door 16 paarden wordt 40m^3 mest per maand geproduceerd. Voor een periode van 6 maanden moet dus 240m^3 opslagcapaciteit worden voorzien.

Er worden 6 maanden in rekening gebracht omdat de paarden dagelijks op de weide staan.

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Het project is verenigbaar met de goede plaatselijke ordening. Het voorgelegde ontwerp brengt de goede ruimtelijke ordening van het gebied niet in het gedrang en integreert zich in de onmiddellijke omgeving.

BIJGEVOLG BESLIST HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN IN DE ZITTING VAN 21/03/2017 HET VOLGENDE:

Het college van burgemeester en schepenen geeft de vergunning af aan de aanvrager, die ertoe verplicht is het college van burgemeester en schepenen per aangetekende brief op de hoogte te brengen van het begin van de handelingen waarvoor vergunning is verleend, ten minste acht dagen voor de aanvatting van die handelingen.

De vergunning wordt afgegeven onder volgende voorwaarden :

Advies op basis van het gewijzigd plan ontvangen via mail per 15.02.2017. Conform de op 21 oktober 2014 afgeleverde stedenbouwkundige vergunning aan Dumortier LV voor het bouwen van een landbouwloods, moest er een infiltratievoorziening van minstens 8 075 liter en $12,92\text{m}^2$ voorzien worden. Deze werd voorzien waar nu, volgens de ingediende plannen voor een mestopslag, de toegangsweg met grindverharding zal komen. Een nieuwe infiltratievoorziening zal aangelegd worden links vooraan de loods. Deze infiltratievoorziening moet dezelfde minimum inhoud en oppervlakte hebben nl. 8 075 liter

en 12,92m². Bij de plaatsing van de infiltratievoorziening is het belangrijk rekening te houden met het niveau van overloop van de bestaande regenwaterput. Voor de opslag van 240m³ in agrarisch gebied dient volgens de indelingslijst rubriek 28.2.c)1° een klasse 3-melding gedaan te worden door de aanvrager.

Als landschapontwikkeling/erfbeplanting wordt volgende aanplant opgelegd :

- Langs de rechtse perceelsgrens een groenscherm in inheems loofhoudend bosgoed en een voldoende dichtheid vb. een gemengde aanplant van haagbeuk, kornoelje, veldesdoorn en hondsroos. Deze gemengde aanplant ter hoogte van de loods en mestput te voorzien van hoogstambomen plantmaat 10/12. (+- 5 stuks)

- Langs de linker perceelsgrens achteraan de groenzone volgens de maatvoering van het plan te voorzien met minimaal 5 streekeigen hoogstammen, plantmaat 10/12 en een gemengde aanplant idem als de rechtse plantzone te voorzien.

Een natuurlijke ecologische structuur met de nodige biodiversiteit is hier aan te bevelen boven een strakke lijnstructuur. Het project kan mogelijk met de steun van RLD verder ontwikkeld en gerealiseerd worden.

- In toepassing van het Vlaamse decreet van 1 juni 2012 is het plaatsen van rookmelders verplicht.

- Aanmerkelijke reliëfwijzigingen zijn steeds vergunningsplichtig.

- Het is ten strengste verboden het natuurlijk reliëf van de bodem te wijzigen in de laterale stroken van 1.00m t.o.v. de perceelsgrenzen.

- De aanvrager moet alle maatregelen treffen teneinde in regel te zijn met de voorschriften van het burgerlijk wetboek, betreffende lichten en zichten, inzonderheid voor wat betreft de erfdienstbaarheid of gronddiensten.

- De huidige bouwvergunning wordt slechts rechtsgeldig indien de nodige milieuvergunningen zijn bekomen.

- Enkel Nederlandstalige opschriften zijn toegelaten.

- Het formulier van de hemelwatertoets met berekening maakt integraal deel uit van deze beslissing. Deze vergunning stelt de aanvrager niet vrij van het aanvragen en verkrijgen van eventuele andere vergunningen of machtigingen, als die nodig zouden zijn.

...”

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 6 juli 2017 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 27 september 2017 om dit beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Hij adviseert:

“...

5.1 Vormvereisten

Het beroepschrift werd per beveiligde zending ingediend bij de deputatie. De bewijzen van gelijktijdige verzending van een afschrift van het beroepschrift aan het college van burgemeester en schepenen en aan de aanvrager zijn bijgevoegd evenals het bewijs van betaling van de dossiervergoeding.

In toepassing van art. 4.7.21. §3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening beschikt elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden over een termijn van 30 dagen ingaand de dag na deze van de aanplakking vermeld in art. 4.7.19. §2, om beroep in te dienen. Tot de aanplakking werd overgegaan op 6 april 2017 volgens het attest, afgeleverd door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde.

In het beroepschrift wordt het attest van de gemeente in twijfel getrokken. Op 27 juli 2017 werd de gemeente verzocht om verduidelijking te krijgen betreffende de aanplakking en de wijze waarop deze heeft plaatsgevonden. Op 23 augustus 2017 deelt de gemeente mee dat het attest gebaseerd is op de verklaring op eer en dat zij geen controle heeft uitgevoerd op de aanplakking.

Uit de vaste rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (onder andere arresten A/1516/0173 van 30 oktober 2015, A/2013/0081 van 19 februari 2013, A/2014/0634 van 16 september 2014, A/2012/0396 van 3 oktober 2012 en A/2011/0061 van 4 mei 2011) blijkt dat een attest van aanplakking dat louter gebaseerd is op een verklaring op eer van de aanvrager, niet als een geldig attest van aanplakking kan beschouwd worden.

Hierdoor kan er geen eenduidige startdatum van de aanplakking worden vastgesteld en wordt het beroep dat gedateerd is op 6 juli 2017 en ontvangen op 12 juli 2017 als tijdig beschouwd.

Het beroepschrift voldoet aan de vormvoorschriften opgelegd door art. 4.7.21. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

...

5.6 Beoordeling

a) Het goed is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan. Het goed maakt geen deel uit van een goedgekeurde niet vervallen verkaveling. Volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is het goed gelegen in een agrarisch gebied. Artikel 11 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is van kracht. De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen bevatten, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze integrerend deel uitmaakt van een leefbaar bedrijf en eveneens para-agrarische bedrijven.

De beroeper stelt dat de mestvaalt niet hoort bij een agrarisch of para-agrarisch bedrijf, maar een recreatief bedrijf dat 2km verderop is gelegen (manege) en aldus als complementaire uitrusting niet verenigbaar is met het agrarisch gebied. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. Het opslaan van mest staat rechtstreeks in relatie met de landbouwbestemming en dient niet noodzakelijk als complementair aan een bedrijf gezien te worden. Overigens wordt het houden van paarden tot de aanvaardbare para-agrarische activiteiten gerekend en de mest kan niet als een recreatief bijproduct worden gezien, ongeacht of een paard nu gebruikt wordt voor het opleten van ruiters of niet. Het betrokken bedrijf werd ook recent in agrarisch gebied vergund, zodat ook de stelling dat het om een manege gaat niet gestaafd wordt. De afzet van de mest is bovendien doorgaans gerelateerd met de landbouwbestemming en er is geen enkele regel die oplegt dat de opslag geïntegreerd bij het eigen bedrijf moet gebeuren. In het kader van de uitrijregelingen is (/was) het bv. niet ongebruikelijk om volledig geïsoleerd in het agrarisch gebied aan meer grootschalige mestopslag te doen om grote transporten te vermijden. De opslag is dus noch eigen aan de bron, noch aan de bestemming en kan als een inrichting op zichzelf beschouwd worden met een afdoende relatie met de landbouw.

Het plaatsen van de mestopslag bij een landbouwloods van een ander bedrijf, of om het even bij welk ander gebouw of geïsoleerd is aldus niet in strijd met de planologische bestemmingsbepalingen van het agrarisch gebied. Voor elke toelaatbare zone-eigen constructie dient uiteraard ook de verenigbaarheid met de plaats verder onderzocht. Dit maakt deel uit van een verdere beoordeling.

b) Hoofdstuk III, afdeling I, artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid legt bepaalde verplichtingen op, die de watertoets worden genoemd. Deze watertoets houdt in dat de eventuele schadelijke effecten van het innemen van ruimte ten koste van de watersystemen worden ingeschat. Het betrokken goed is niet gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. Er dringen zich in het kader van de watertoets geen maatregelen op inzake overstromingsvrij bouwen of beperkingen inzake de inname van komberging.

Gezien de aanvraag een uitbreiding van de bebouwde en verharde oppervlakte inhoudt zal er een vermindering van de infiltratiecapaciteit van de bodem plaatsvinden. In deze omstandigheden dient overgegaan te worden tot afkoppeling van het hemelwater, overeenkomstig de geldende stedenbouwkundige verordeningen. In deze dient gesteld dat het water dat op de mesthoop valt vervuild zal zijn en niet in aanmerking kan komen voor enig herbruik of voor infiltratie. Aldus geldt er een vrijstelling voor afkoppeling.

Opgemerkt kan worden dat wel in een nieuwe infiltratievoorziening is voorzien, maar deze is in functie van de bedaking van de loods, waarvan eerder de infiltratievoorziening gepland was ter hoogte van de mestput. De dienst openbare werken van de gemeente merkt op dat deze dezelfde capaciteit moet hebben van 8075l en 12,92m². Op het plan heeft de voorziening een oppervlakte van 15m², wat voldoet, het volume kan in een eventuele vergunning worden opgelegd. De toegang tot de mestput is voorzien in een waterdoorlatende verharding zodat aan de provinciale verordening verhardingen is voldaan.

In deze omstandigheden kan in alle redelijkheid verwacht worden dat er geen schadelijk effect wordt veroorzaakt in de plaatselijke waterhuishouding, noch dat dit mag verwacht worden ten aanzien van het eigendom in aanvraag.

c) De derdenberoepers stoelen hun bezwaar in hoofdzaak op de hinder die zal voortvloeien voor henzelf en voor de woonomgeving. Er wordt ondermeer gesteld dat een afstandsregel van 300m dient gerespecteerd te worden tot het woongebied en deze afstand kleiner is. Art. 11.4.1. van de omzendbrief van 8 juli 1997 bij het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen legt inderdaad een afstandsregel op voor intensieve veeteelt of agrarische bedrijven met industrieel karakter tegenover woongebied, maar de voorliggende mestput heeft geen betrekking op intensieve veeteelt en bovendien is de regel niet van toepassing tegenover een woongebied met landelijk karakter (op ca. 130m). Het meest nabije vol rode woongebied ligt op meer dan 800m.

De aanvragers motiveren hun aanvraag vanuit het gegeven dat de eigen bedrijfssite in waterwingebied is gelegen, waarin geen mestopslag is toegelaten. De gemeente neemt dit argument in navolging van de afdeling duurzame landbouwontwikkeling in aanmerking (tegenover een voorgaande geweigerde aanvraag waarin deze motivatie niet naar voren werd gebracht) en ziet een voordeel naar gebundeld transport en een lagere mobiliteit. De beroepers stellen dat de voordelen voor de mobiliteit niet zijn aangetoond, daar er nog steeds frequent zal moeten gereden worden en wijzen bijkomend op het beperkte wegprofiel ter plaatse.

Inzake de milieuvergunningsplicht geldt er enkel een melding (tot 5000 m³). Dit gaat voort op het uitgangspunt dat het een agrarisch gebied is. Met een volume van ca. 200m³ geldt enkel vergunningsplicht in de woongebieden (klasse II). De plaats betreft geen

woongebied, maar niettemin kan wel opgemerkt worden dat er een zonevreemde woningenconcentratie is met een viertal woningen binnen een straal van 100m en binnen de straal van 200m nog een twintigtal bijkomende woningen. De meest nabije woning (van de beroepsindieners) bevindt zich op ca. 30m vanaf de inplantingsplaats van de mestput. Hier dient toch gesteld dat de inplantingsplaats inzake het hinderaspect onzorgvuldig gekozen is.

Voor zonevreemde woningen zijn doorheen de tijd steeds meer verruimde basisrechten ontwikkeld, die maken dat deze bebouwing niet langer als uitdovend dient gezien te worden maar een duurzaam bestaansrecht heeft verkregen binnen het agrarisch gebied. Aldus is het wonen daarom nog geen evenwaardige functie aan de landbouwfunctie geworden maar dient toch rekening gehouden te worden met het evenwicht tussen deze functies en dient uitgemaakt wat tot een aanvaardbare hinder kan worden gerekend. De landbouw werd pas recent terug geherintroduceerd op deze plaats met een loods waarin enkel opslag voorkomt en waarvan de impact op de omgeving verwaarloosbaar is. Een mestput heeft een aanzienlijk grotere impact.

Art. 1.1.4. van de VCRO bepaalt dat de ruimtelijke ordening gericht is op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit.

Art. 4.3.1. § 2. van de VCRO voegt hier de beoordelingsgronden aan toe. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

'het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4'

Hier dient toch gesteld dat een afstand van slechts 30m tot de eerste nabijgelegen woning ten noordwesten (niet de overheersende maar wel frequente windrichting) en de aanwezigheid van meerdere woningen in de directe omgeving maakt dat een open mestopslag hier niet te verantwoorden is. Dit dan voornamelijk vanuit het oogpunt van hinderaspecten met in hoofdzaak geuremissies. Gezien er op regelmatige basis zal aangevoerd worden bij het reinigen van de stallen zal deze put ook regelmatig geroerd worden. Er bestaan manieren om op een minder storende manier aan mestopslag te doen, gezien deze op veel plaatsen in het agrarische gebied kan toegestaan worden en dus ook bij meer geïsoleerde agrarische doelingen. Daarbij is het ook mogelijk om deze (deels) in te graven en vanuit ruimtelijk oogpunt dus minder genoodzaakt te zijn om aan te sluiten bij bestaande opgaande constructies. Ook zijn er gesloten constructies mogelijk. Hier is gekozen voor een structureel aangetast gebied, maar dan gedomineerd door de woonfunctie, waarbij de groenschermen te weinig waarborgen kunnen bieden wat betreft de geuraspecten. Het kan geen grote moeilijkheid vormen om alternatieve en betere inplantingsplaatsen te vinden die meer evenwicht met de omliggende functies waarborgen.

Conclusie

De aanvraag komt niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- *de opbouw van een open mestput aansluitend op een woningenconcentratie en op slechts ca. 30m van de meest nabijgelegen woning is niet te verantwoorden vanuit het standpunt van hinderlijkheid, wat een volwaardig beoordelingscriterium vormt tegenover de economische en bedrijfstechnische behoeften van de aanvrager.*

Voorstel van beslissing

1) *Het beroep van Robert Peeters, advocaat, Brusselsesteenweg 506, 3090 Overijse namens Fanny Sterckx, derde, is ontvankelijk.*

2) *De stedenbouwkundige vergunning inzake het plaatsen van een mestopslag, gelegen Generaalbosweg te Overijse, kadastraal bekend: afdeling 1, sectie N, perceelnummer 14k2, weigeren.*

...

Na de hoorzitting van 5 oktober 2017 verklaart de verwerende partij het beroep op 5 oktober 2017 onontvankelijk. De verwerende partij beslist:

“...

5.1 Vormvereisten

Het beroepschrift werd per beveiligde zending ingediend bij de deputatie. De bewijzen van gelijktijdige verzending van een afschrift van het beroepschrift aan het college van burgemeester en schepenen en aan de aanvrager zijn bijgevoegd evenals het bewijs van betaling van de dossiervergoeding.

In toepassing van art. 4.7.21. §3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening beschikt elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden over een termijn van 30 dagen ingaand de dag na deze van de aanplakking vermeld in art. 4.7.19. §2, om beroep in te dienen. Tot de aanplakking werd overgegaan op 6 april 2017 volgens het attest, afgeleverd door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde.

In het beroepschrift wordt het attest van de gemeente in twijfel getrokken. Op 27 juli 2017 werd de gemeente verzocht om verduidelijking te krijgen betreffende de aanplakking en de wijze waarop deze heeft plaatsgevonden. Op 23 augustus 2017 deelt de gemeente mee dat het attest gebaseerd is op de verklaring op eer en dat zij geen controle heeft uitgevoerd op de aanplakking.

Er is een attest van de secretaris en dit is geldig tot er een bewijs van het tegendeel is. Het attest van de gemeente is er. Alleen de duur van uithangen wordt betwist. Zeggen dat niet bewezen is dat het er 30 dagen heeft gehangen is geen bewijs van tegendeel. De getuigenissen van de mensen zijn een aanzet van bewijs, maar het is geen bewijs op zich. Er zijn foto's die aantonen dat het uitgehangen heeft. De latere verklaring van de gemeente is geen bewijs van tegendeel.

Gelet op de aanplakking op 6 april 2017 en het beroep dat gedateerd is op 6 juli 2017 is de termijn van 30 dagen niet gerespecteerd en wordt vastgesteld dat het beroep laattijdig is en aldus onontvankelijk.

...

BESLUIT

1. *Het beroep ingediend door Robert Peeters, advocaat, Brusselsesteenweg 506, 3090 Overijse namens Fanny Sterckx, derde tegen de vergunning met voorwaarden van het college van burgemeester en schepenen van Overijse van 21 maart 2017 onontvankelijk te verklaren;*
...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Een onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is enkel aan de orde indien de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. De Raad is echter van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VII. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Op grond van artikel 40, §1 DBRC-decreet kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er hoogdringendheid wordt aangetoond en dat de verzoekende partij minstens één ernstig middel aanvoert dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Hoogdringendheid

Standpunt van de partijen

1.
De verzoekende partij stelt het volgende met betrekking tot de hoogdringendheid:

“...
Uw Raad kan, op voorwaarde dat de vordering tot schorsing is ingegeven door hoogdringendheid en op grond van een of meer ernstige middelen, een bestreden beslissing schorsen bij wijze van voorlopige voorziening. Dit decreet is heden ten dage van kracht.

Dit geldt eveneens voor het vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het begrip “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” wordt vervangen door het duidelijke begrip “spoedeisendheid”. Het begrip “spoedeisendheid” is bovendien evolutief doordat het in verband wordt gebracht met de gebruikelijke termijn nodig voor de behandeling van een beroep tot nietigverklaring. Dienaangaande valst in de voorbereidende werken te lezen:

...

Verzoekster heeft reeds in het onderhavige beroepschrift gewezen op de zeer korte inplantingsplaats van de mestvaalt tot de woning van verzoekster (25 meter), alsook op de grootte (238,3 m³) en het open karakter van deze mestvaalt. Het behoeft geen betoog dat een mestvaalt in dergelijke context een onmiddellijke impact zal hebben p het milieu, de gezondheid en de woonomstandigheden van verzoekster en haar gezin.

Met de bestreden beslissing wordt de verkregen stedenbouwkundige vergunning definitief en is er ook geen belemmering meer voor de volledige uitvoering en ingebruikname van de mestvaalt door FLUVA NV. In de huidige stand is de mestvaalt inmiddels volledig opgetrokken, alsook recent (begin november 2017) in gebruik genomen (stuk 20).

Door de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning en de ingebruikname van de mestvaalt zijn de hinderaspecten, zoals reeds uiteengezet bij de omschrijving van het belang en alhier herhaald, werkelijkheid geworden.

Deze hinder bestaat er onder meer uit dat er zich in de onmiddellijke omgeving insecten en ander ongedierte ontwikkelen en zich dus ook verspreiden over het perceel, rond en in de woning van verzoekster. Daarnaast en vooral is er ook sprake van enorme geurhinder. Deze hinder beperkt zich niet alleen tot de onmiddellijke zintuigelijke waarnemingen ondervonden door verzoekster en haar gezinsleden, maar ook door de constante blootstelling aan deze geurt van de woning en de bezittingen van verzoekster.

Hierdoor kruipt deze mestgeur ook in de bemeubeling en bekleding van de woning, alsook in de kledij van de verzoekende partij en haar gezinsleden, zodat zij zich ook buitenshuis nog geconfronteerd zien met deze overlast en als het ware een permanente mestgeur met zich meedragen. Het is dan ook niet overdreven te stellen dat de woon- en levenskwaliteit van verzoekster, en bij uitbreiding haar gezin en onmiddellijke omgeving drastisch wordt aangetast, zelfs totaal wordt weggenomen, gelet op het feit dat voor haar huis een permanent stinkende mestvaalt ligt.

Ook de sociale contacten bij haar te huize lijden hier onmiskenbaar onder.

De hierboven omschreven feiten zijn toestanden die men zich anno 2017 niet meer kan voorstellen, laat staan tolereren.

Gelet op de ingebruikname van de mestvaalt, dient het dan ook niet betwijfeld te worden dat de door verzoekster hoger aangevoerde nadelige gevolgen van de bestreden beslissing, in de tussentijd enkel kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het is duidelijk dat – gezien voormeld gebruik en de ernstige en onmiddellijke gevolgen daarvan op de woon- en levenskwaliteit van verzoekster en haar gezinsleden – de behandeling van onderhavige zaak onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot nietigverklaring. Het afwachten van een vernietigingsprocedure, die een doorlooptijd van ongeveer twee jaar kent, zou immers een ongeoorloofde blootstelling van deze nadelige gevolgen veroorzaken.

De vordering zoals ingesteld deint dan ook bij hoogdringendheid te worden behandel nu enig verder uitstel in deze niet kan worden toegestaan.

...”

2.

De verwerende partij reageert als volgt:

“ ...

Krachtens artikel 40, §1 DBRC-decreet en artikelen 56 en 57 Procedurebesluit moet de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot schorsing aantonen waarom de schorsing hoogdringend is en daarover stavingstukken bij het verzoekschrift voegen.

Dit betekent dat de verzoekende partij, met aandacht voor de specificiteit van elk dossier, voldoende precieze, pertinente en concrete elementen moet bezorgen die aantonen dat de zaak, omwille van de nadelige gevolgen die een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar persoonlijk veroorzaakt, te hoogdringend is om het resultaat van de procedure tot vernietiging van de bestreden beslissing te kunnen afwachten.

Of er omstandigheden zijn die de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verantwoorden, is een feitenkwestie. Het antwoord op de vraag vergt met andere woorden een beoordeling in concreto van de gegevens die de verzoekende partij aanvoert om de hoogdringendheid aan te tonen en de ondoelmatigheid van de procedure tot vernietiging voldoende aannemelijk te maken.

Bij de beoordeling van de redenen van hoogdringendheid kan de Raad enkel rekening houden met wat is uiteengezet in het verzoekschrift en de bijgevoegde stukkenbundel. Latere bijsturingen of verklaringen ter zitting die geen steun vinden in de uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift, kunnen niet in aanmerking worden genomen.

(RvVb, arrest nr. RvVb/S/1516/0035 van 29 september 2015; arrest nr. S/2015/0090 van 28 juli 2015; nr. S/2015/0112 van 31 augustus 2015; nr. S/2015/0107 van 18 augustus 2015; nr. S/2015/0098 van 4 augustus 2015).

Verzoekende partij stelt dat de hinder ten gevolge van de reeds uitgevoerde en in gebruik genomen mestvaalt erin bestaat dat er zich in de onmiddellijke omgeving insecten en ander ongedierte ontwikkelen en zich ook verspreiden over het perceel, rond en in de woning van verzoekende partij. Daarnaast zou er ook sprake zijn van een enorme geurhinder, die zich niet beperkt tot de onmiddellijke zintuiglijke waarnemingen van verzoekende partij en haar gezinsleden, maar ook zouden de woning en de bezittingen van verzoekende partij constant blootgesteld worden aan deze geur. Volgens verzoekende partij kan enkel een schorsing van de vergunning de aanvragers ervan weerhouden om de mestvaalt verder te gebruiken. Verder meent verzoekende partij dat het afwachten van een vernietigingsprocedure, die een doorlooptijd kent van ongeveer twee jaar, een ongeoorloofde blootstelling aan de beweerde nadelige gevolgen zou veroorzaken.

Hiermee toont verzoekende partij echter niet op afdoende wijze aan dat er in casu sprake is van hoogdringendheid.

De uiteenzetting van de hoogdringendheid beperkt zich immers tot vage en algemeen geformuleerde nadelen (ongedierte en geurhinder), die op geen enkele manier worden gestaafd door precieze, pertinente en concrete elementen die tevens aannemelijk zijn (bijv. foto's van ongedierte, geurstudie, grondplan van de woning van verzoekende partij waaruit afgeleid kan worden waar de verschillende leefruimtes zich bevinden,...).

Nochtans rust op de verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden

beslissing gevolgen veroorzaakt die voor haar persoonlijk nadelig zijn en die met de schorsing van de tenuitvoerlegging kunnen worden voorkomen terwijl de vernietigingsprocedure te laat zou komen om deze nadelen te voorkomen. Het volstaat niet om louter op algemene wijze aan te geven dat men als gevolg van de bestreden vergunning een zeker nadeel zal ervaren.

De hoogdringendheid wordt in casu dus niet aangetoond.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 40, §1 DBRC-decreet en de artikelen 56 en 57 van het Procedurebesluit gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden wanneer er hoogdringendheid wordt aangetoond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

*Evenwel wenst verwerende partij nog het volgende op te merken: verzoekende partij geeft zelf aan dat de werken aan de mestvaalt in de zomer van 2017 zijn gestart en dat de mestvaalt sinds november 2017 zelfs reeds in gebruik is. Een stedenbouwkundige vergunning die reeds uitgevoerd werd, kan uiteraard niet meer geschorst worden. Hoe dan ook dient de vordering tot schorsing dan ook te worden afgewezen als onontvankelijk, minstens ongegrond, vermits de vordering tot schorsing geen voorwerp meer heeft (de stedenbouwkundige vergunning werd reeds uitgevoerd zodat het zinloos is om de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning voorlopig te schorsen).
...”*

3.

De tussenkomenende partij stelt het volgende:

“ ...

2.1.1 DE HOOGDRINGENDHEIDSVEREIESTE

...

2.1.2 TOEPASSING IN CONCRETO

17 De verzoekende partij tracht in haar verzoekschrift de hoogdringendheid van de vordering tot schorsing aan te tonen door te wijzen op:

- de ligging en het open karakter van de opgerichte mestvaalt, in de nabijheid van de woning van de verzoekende partij;
- de hinder die door de ingebruikname van de mestvaalt zou ontstaan, meer bepaald, geurhinder en, hinder door insecten en ongedierte.

18 Zoals de verzoekende partij ook zelf in haar verzoekschrift aangeeft, dient er een oorzakelijk verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de hinder die de verzoekende partij door de bestreden beslissing beweert te leiden. De schorsing van de bestreden beslissing moet immers de realisatie van die hinder kunnen vermijden, en moet dus voor de verzoekende partij een voordeel kunnen opleveren.

19 Op vandaag is de stedenbouwkundige vergunning echter reeds volledig uitgevoerd. De mestvaalt is reeds volledig gebouwd. Dat gebeurde bovendien te goedertrouw, en nog vooraleer het administratief beroep tegen de stedenbouwkundige vergunning bij de deputatie werd ingesteld.

Eventuele hinder door de constructie van de mestvaalt zou kunnen voordoen, quod non, heeft zich reeds gerealiseerd en kan niet meer worden vermeden door een gebeurlijke

schorsing van de vergunning. In die omstandigheden kan er geen sprake meer zijn van enige hoogdringendheid.

20 *Bovendien is de vermeende hinder, waarvan de verzoekende partij beweert dat die aanwezig zou zijn, alleszins niet het gevolg van de constructie zelf van de mestvaalt. Hoogstens kunnen de vermeende hinderaspecten in verband worden gebracht met de exploitatie ervan. Die exploitatie vindt zijn oorsprong evenwel niet in de stedenbouwkundige vergunning. Die hinder is aldus niet voldoende rechtstreeks in verband te brengen met de te dezen bestreden stedenbouwkundige vergunning.*

De exploitatie van een mestvaalt met een volume van 238,3 m³ in agrarisch gebied is overigens niet eens milieuvergunningplichtig. Er is daarvoor enkel een milieumelding ((rubriek nr. 28.2, c) 1° uit de indelingslijst in bijlage I bij VLAREM II) vereist, wat overigens een bijkomende bevestiging inhoudt van het feit dat deze inrichting, in agrarisch gebied, geacht wordt geen ernstige impact te hebben. Welnu, de verzoekster in tussenkomst heeft deze melding gedaan, en van deze melding werd door het college van Burgemeester en schepenen van de gemeente Overijse, akte genomen. Die bestuursbeslissing maakt niet het voorwerp uit van onderhavig beroep.

21 *Eventuele hinder die de verzoekende partij dan al zou ondervinden, is bijgevolg niet het rechtstreekse gevolg van de stedenbouwkundige vergunning zelf, en al zeker niet van de bestreden beslissing, maar wel van de exploitatie die door een milieumelding wordt gedekt, maar die zoals gezegd niet het voorwerp is van de vordering tot schorsing.*

Er bestaat derhalve geen oorzakelijk verband tussen de bestreden beslissing en de vermeende hinderaspecten, zodat een schorsing van de bestreden beslissing de realisatie van die vermeende hinder ook niet zou kunnen vermijden. Bijgevolg zou zelfs een schorsing geen nuttig effect hebben, wat volstaat om ze af te wijzen. Er is in die omstandigheden immers geen sprake van hoogdringendheid.

22 *Bovendien valt op dat de verzoekende partij opvallend stilzwijgend is op het vlak van de voordelen die een gebeurlijke schorsing in haren hoofde zou impliceren, gegeven het feit dat het voorwerp van de vordering tot schorsing een beslissing van de deputatie waarbij een administratief beroep louter onontvankelijk verklaard, met dien verstande dat de stedenbouwkundige vergunning reeds volledig werd uitgevoerd.*

Een schorsing van de betrokken beslissing van de deputatie, zal er immers geenszins toe leiden dat de deputatie zich onmiddellijk opnieuw over het beroep van de verzoekende partij zal kunnen uitspreken. Inderdaad, zelfs indien Uw Raad de bestreden beslissing zou schorsen, dan zou de zaak nog steeds hangende blijven voor Uw Raad. Door de gebeurlijke schorsing van de beslissing van de deputatie, wordt de deputatie ook niet opnieuw gevat. Het is enkel ten gevolge van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, dat de deputatie verplicht zou worden om zich opnieuw over het administratief beroep uit te spreken. Ook vanuit die optiek is de vordering tot schorsing volstrekt doelloos.

Nog los van al het voorgaande, stelt de verzoekster in tussenkomst ook vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder komt dan een aantal loutere beweringen over de vermeende hinder die de exploitatie van de vergunde constructie zou veroorzaken.

23 *De verzoekende partij laat echter na om het bestaan van die vermeende hinder aannemelijk te maken. Zij brengt alvast geen enkel stuk bij waaruit de hinder zou moeten*

blijken, terwijl op de verzoekende partij wel de bewijslast rust om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens de waarschijnlijkheid van de hinder aan te tonen.

Gelet op de omstandigheid dat de mestvaalt reeds werd opgericht, en tevens reeds in gebruik is, zou bovendien mogen worden verwacht dat de beweerde hinder, indien die daadwerkelijk zou bestaan, gemakkelijk aan te tonen zou moeten zijn. Zo bijvoorbeeld zou de beweerde hinder door ongedierte eenvoudig met foto's moeten kunnen worden aangetoond. De verzoekster in tussenkomst kan enkel maar vaststellen dat dit door de verzoekende partij achterwege wordt gelaten.

De vordering tot schorsing moet bijgevolg worden afgewezen.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij die zich op hoogdringendheid beroept, moet, op grond van artikel 40, §3 DBRC-decreet, in haar verzoekschrift, ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing hoogdringend is gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Volgens artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet houdt de vereiste van hoogdringendheid onder meer in dat de verzoekende partij moet aantonen dat de behandeling van haar zaak onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot vernietiging. Meer in het bijzonder rust op de verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Er moet bovendien een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.

De bestreden beslissing vergunt de bouw van een open mestopslag van 15m bij 7,4m en met wanden van 2,3m hoog, achter een bestaande landbouwloods en ingeplant op een twintigtal meter van de perceelsgrens van de verzoekende partij samen met een infiltratievoorziening, ter vervanging van de eerder vergunde infiltratievoorziening achter de loods. Tevens wordt een groenbuffer voorzien van 2m breed aan de rechterzijde en een driehoekige groenbuffer aan de linkerzijde, naast de toegangsweg, van 27m lang, verbredend van 1,95m naar 13m.

De verzoekende partij zet aan de hand van fotomateriaal uiteen dat, *“in de huidige stand de mestvaalt inmiddels volledig opgetrokken [is], alsook recent (begin 2017) in gebruik genomen”* en stelt dat zij daardoor te lijden heeft onder *“insecten en ander ongedierte”*, enorme geurhinder, en het feit dat de mestgeur in de bemeubeling en de bekleding van de woning kruipt alsook in de kledij van haarzelf en haar gezinsleden zodat zij *“als het ware een permanente mestgeur met zich meedragen”*.

Dat de aangevraagde mestopslag volledig werd uitgevoerd en ook daadwerkelijk in gebruik genomen werd, vindt bevestiging in de verklaring van de tussenkomende partij die stelt dat *“op vandaag [...] de stedenbouwkundige vergunning echter reeds volledig is uitgevoerd.”*

De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing nog doelmatig kan zijn om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen te voorkomen in afwachting van de afhandeling van de vernietigingsprocedure.

3.

Dat de groenbuffer nog niet zou zijn aangelegd, zoals de verzoekende partij ter zitting stelt, en de bestreden beslissing zodoende nog niet geheel zou zijn uitgevoerd, doet evenwel geen afbreuk aan de vastgestelde ondoelmatigheid van de voorliggende vordering.

De verzoekende partij brengt de in haar verzoekschrift aangehaalde hinderaspecten immers uitsluitend in verband met de (exploitatie van de) volledig uitgevoerde en in gebruik genomen mestopslag en maakt niet in het minst aannemelijk dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing enkel voor wat de aanleg van de betrokken groenbuffer betreft, nog doelmatig zou kunnen zijn om de voorgehouden nadelige gevolgen te voorkomen.

De voorliggende vordering tot schorsing is derhalve doelloos geworden. In zoverre de verzoekende partij met haar vordering in afwachting van de behandeling van de vordering tot vernietiging minstens onrechtstreeks lijkt aan te sturen op het bevelen van een (tijdelijk) exploitatieverbod van de mestopslag, moet opgemerkt worden dat de Raad hiertoe niet bevoegd is.

4.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden wanneer er hoogdringendheid wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien de Raad in het vorige onderdeel heeft vastgesteld dat de verzoekende partij de hoogdringendheid niet aantoont, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De 'antwoordnota' van 13 april 2018 van de verzoekende partij, evenals de stukken 21, 22 en 23, worden geweerd uit de debatten betreffende de vordering tot schorsing.
2. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing.
3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 8 mei 2018 door de derde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Stephanie SAMYN

Filip VAN ACKER